

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22665 van 3 februari 2009
in de zaak X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2009 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 januari 2009 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoekster ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 februari 2009 om 8u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. ÜLGEN, die loco advocaat G. TURAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak:

Verzoekster verklaart in 1990 in Turkije te zijn gehuwd met de heer B.S.. Uit dit huwelijk zijn twee minderjarige kinderen geboren.

Verzoekster is op 8 mei 2000 uit de echt gescheiden. Bij het echtscheidingsvonnis werd het ouderlijk gezag over de kinderen aan de vader toevertrouwd.

De ex-echtgenote van verzoekster is samen met hun kinderen, in het kader van gezinshereniging naar België uitgeweken.

Verzoekster is op 22 februari 2005 in Turkije opnieuw in het huwelijk getreden met de heer B.O., van Belgische nationaliteit en thans verblijvende in een strafinstelling te Antwerpen.

Haar tweede echtgenoot heeft destijds een aanvraag gezinshereniging ingediend, doch is er ten gevolge van de nalatigheid van zijn echtgenote niet in geslaagd om zich te laten vervoegen.

Verzoekster verklaart dat zij gedurende jaren een lange afstandsrelatie onderhield via briefwisseling, internet en telefoon.

Uiteindelijk beslist verzoekster om in december 2008 via illegale weg naar België te reizen. Zij vond onderdak bij haar zus die in Antwerpen verblijft.

Teneinde niet financieel afhankelijk te zijn van haar zus beslist verzoekster om werk te zoeken. Zo is zij op 25 januari 2009 naar eigen zeggen beginnen te werken als poetsvrouw in een pittazaak.

Op 26 januari 2009 wordt verzoekster gecontroleerd terwijl zij aan het zwartwerken was. Verzoekster kan geen identiteitsdocumenten voorleggen en wordt daarop in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Exceptie:

De verwerende partij werpt op dat verzoekster niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij het verzoek, daar enerzijds de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten blijft en anderzijds, het bestuur een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven, gezien de kennelijk illegale verblijfssituatie van verzoekster.

Verzoekster heeft wel degelijk belang, al was het maar omdat eerst na een dergelijk bevel de procedure van gedwongen verwijdering kan worden ingezet. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft dus wel rechtsgevolgen. De exceptie dient te worden verworpen (RvS 28 augustus 2001, nr. 98.533).

3. Over de ontvankelijkheid:

In zoverre het beroep wordt ingesteld tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op te merken dat artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziet dat de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen bevoegd is om zich uit te spreken of de maatregel van vrijheidsberoving in overeenstemming

is met de wet. De beoordeling van de wettigheid van een dergelijke vrijheidsberovende maatregel behoort bijgevolg niet tot de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvS, 18 december 2002, nr. 113.899; RvS 29 november 2005, nr. 151.901). De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de beslissing tot vrijheidsberoving is derhalve onontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid:

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit deze bepalingen blijkt dat slechts tot een schorsing kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen (RvS 13 februari 2007, nr.167.754).

4.1 Over de uiterst dringende noodzakelijkheid

Wat de eerste voorwaarde betreft bepaalt artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster stelt hieromtrent hetgeen volgt:

“Gezien de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 26.01.2009 en artikel 39/57, lid 2 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, na de kennisgeving een beroepstermijn van 30 dagen voorziet, kan er geen twijfel over bestaan dat dit verzoekschrift tijdig ingediend werd. Het verzoekschrift werd immers per fax verstuurd alvorens het verstrijken van de beroepstermijn van 30 dagen.

Verzoekster heeft er alle belang bij om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen gezien zij thans het voorwerp uitmaakt van een verwijderingmaatregel die morgen 03.02.2009 om 11u30 zal worden uitgevoerd gezien zij opgesloten is in een gesloten centrum met het oog op een repatriëring ”

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid duidelijk worden aangetoond. Dit betekent dat zij klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn. Om aan die voorwaarde te voldoen dient verzoekster feiten en gegevens aan te brengen die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. De verzoeker dient dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen.

Deze rechtvaardiging is tweeledig: enerzijds dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en

anderzijds dat zij niet onredelijk lang heeft gewacht met het indienen van haar verzoekschrift (RvS 4 mei 2007, nr. 170.821).

In casu toont verzoekster niet aan dat zij niet onredelijk lang gewacht heeft met het indienen van haar verzoekschrift. Verzoekster werd op 26 januari 2009 in kennis gesteld van de bestreden beslissing en op diezelfde dag reeds van haar vrijheid beroofd en overgebracht naar het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. Verzoekster wist vanaf dat moment dat zij op elk ogenblik effectief het land kon worden uitgezet. De voorliggende vordering werd pas ingediend op 2 februari 2009. Verzoekster laat na enige verantwoording te geven voor de vaststelling dat zij gedurende acht dagen getalmd heeft met het instellen van haar vordering en dit tot op de vooravond van haar repatriëring, gepland de volgende ochtend. Opdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de uiteenzetting van een verzoekende partij met betrekking tot de vereiste van het voorhanden zijn van de uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen aannemen, deze dient aan te tonen dat zij diligent opgetreden heeft. In casu kan bezwaarlijk aangenomen worden dat verzoekster die geconfronteerd wordt met een dergelijke zwaarwichtige maatregel als een administratieve vasthouding met het oog op een verwijdering van het grondgebied, en die verkiest om 8 dagen te talmen alvorens haar vordering in te stellen de avond voor haar repatriëring voorzien de volgende ochtend, met de vereiste spoed heeft opgetreden.

De omstandigheid dat de beroepstermijn voor de gewone procedure 30 dagen bedraagt, laat verzoekster niet toe te wachten met het indienen van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Ter terechtzitting verduidelijkt de raadvrouw van verzoekster dat het zolang geduurd heeft om een verzoekschrift in te dienen omdat enerzijds, verzoekster eerst een andere raadsman had die nalatig is geweest en waarna verzoekster heeft beslist om haar dossier over te dragen aan haar huidige raadvrouw en anderzijds, omdat zij eerst getracht heeft om een heroverweging van haar situatie te verkrijgen bij de administratie. Aangezien zij geen antwoord kreeg van de administratie, heeft zij beslist om de huidige vordering in te leiden.

Noch de nalatigheid van haar eerste raadsman, noch het feit dat zij eerst een heroverweging trachtte te verkrijgen vormen een verschoningsgrond voor haar niet diligente optreden. Tevens wijst de Raad erop dat verzoekster nagelaten heeft van deze feitelijke gegevens melding te maken in haar verzoekschrift, terwijl de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schriftelijke procedure is. Met een verklaring achteraf kan ze een initieel gebrek in haar verzoekschrift niet rechtzetten.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4.2. Over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft betoogt verzoekster in essentie dat zij in het geval van terugzending naar haar land van herkomst gescheiden zal worden met haar echtgenoot en van haar kinderen welke een legaal verblijf hebben in België.

Bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient rekening te worden gehouden met het feit dat het nadeel specifiek en rechtstreeks moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt dat moet worden aangetoond dat het besluit waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevraagd aan de oorsprong ligt van het nadeel. Het nadeel dat verzoekster inroept mag niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan haar eigen toedoen te wijten zijn. Zij mag door haar eigen gedragingen niet aan de basis liggen van de toestand waarin ze zegt verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Verzoekster stelt thans van haar echtgenoot

en kinderen te zullen worden verwijderd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoekster zelf te kennen geeft dat zij tot december 2008 in Turkije heeft gewoond en een lange afstandsrelatie had met haar echtgenoot. Tot december 2008 had verzoekster geen contact meer met haar kinderen die sinds 2000 aan haar ex zijn toevertrouwd en sinds medio 2005 samen met hun vader in België wonen. Verzoekster verklaart eveneens dat zij in december 2008 op volstrekt illegale wijze naar België is gekomen. Nergens zet verzoekster uiteen waarom zij nooit voor 2008 contact heeft gezocht met haar kinderen, noch waarom zij geen poging heeft ondernomen om een visum voor België aan te vragen om op legale wijze naar België te komen. Aldus kan

ten aanzien van verzoekster gesteld worden dat het nadeel, in zoverre er al sprake kan zijn van een moeilijk te herstellen nadeel, dat zij dreigt te ondervinden aan haar eigen toedoen te wijten is. Verzoekster kan moeilijk voorhouden een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden omwille van het feit dat zij gescheiden zal worden van haar twee kinderen en haar echtgenoot terwijl zij jaren (respectievelijk sinds 2000 en 2005) in Turkije heeft verbleven en zij er op dat ogenblik blijkbaar geen nadeel van ondervond. Verzoekster verduidelijkt niet waarom de situatie waarin ze jaren berust heeft, nu plots wel een nadeel vormt. Met haar vage en gratuite uiteenzetting maakt verzoekster haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aannemelijk. Bovendien wenst te Raad er nog op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgische grondgebied te betreden. Verzoekster dient zich te gedragen naar de geldende wettelijke voorschriften. Van zodra zij haar situatie in orde heeft gezet, belet niets haar om op legale wijze naar België te reizen. In die zin is het uiteengezette nadeel ook niet moeilijk te herstellen.

Verzoekster heeft bijgevolg niet aangetoond dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE.

J. CAMU.